I

Als iemand het aan de kleine, frêle, mooie, blonde Amanda Delanoe had gevraagd, zou ze hebben geantwoord dat ze een perfect leven had. Ze had stijl en beschikte over een natuurlijke elegantie, die ze deels van haar beide ouders had geërfd. Bovendien had ze het talent aan alles een speciale, zeer persoonlijke draai te geven. Dankzij het milieu waarin ze was opgegroeid had ze oog voor schoonheid, mode en kunst. Haar vader, Armand Delanoe, was een succesvolle zakenman. Hij had diverse, zeer succesvolle luxe modemerken op de markt gebracht. Ook had hij bestaande, noodlijdende bedrijven opgekocht en nieuw leven ingeblazen. Om zijn visies te verwezenlijken, had hij altijd de juiste mensen weten te vinden.

Amanda's moeder, Felicia Farr, was een beroemd model geweest. Armand was verliefd op haar geworden toen hij haar voor het eerst op de catwalk zag lopen. Dat was bij een modeshow van een van zijn merken geweest. Vrij snel daarna waren ze getrouwd. Ze was van oorsprong

Amerikaanse en net zoals hun dochter opvallend blond. Bovendien was ze lang en slank. Vlak na Amanda's geboorte was ze met haar modellenwerk gestopt. Ze had een elegante, klassieke stijl en werd het uithangbord voor veel van de merken van haar man, door die kleding naar belangrijke sociale gelegenheden te dragen en zich erin te laten fotograferen.

Amanda's smaak was aparter en persoonlijker. Hoewel ze net zoals haar vader oog had voor nieuwe modetrends, had ze voor een carrière in de kunst gekozen. Amanda was negenendertig jaar en woonde met veel plezier in een appartement in Parijs aan de linkeroever van de Seine. Ze had een terras dat prachtig uitzicht bood op de Eiffeltoren. Het appartement was een weerspiegeling van haar gevarieerde smaak, haar reizen en haar vele passies. Ze had een mooie collectie hedendaagse kunst en was medeeigenaar van een moderne kunstgalerie, Galerie Delanoe. Daarin exposeerde ze zowel werken van diverse bekende als onbekende kunstenaars, wier carrières ze zorgvuldig begeleidde, met zeer bevredigende resultaten. Ze was een hartelijke, zorgzame vrouw die een liefdevolle opvoeding had genoten en haar kunstenaars overlaadde met aandacht en affectie. Ze beschouwde hen als haar kinderen, die haar overvloedige lof als een spons opzogen. Het gaf haar plezier om uren met haar kunstenaars door te brengen en naar al hun problemen te luisteren. Ook bezocht ze hen geregeld in hun ateliers om hen aan te moedigen, en te zien met welke thema's en technieken ze experimenteerden. Desgevraagd was ze altijd bereid advies te geven of hen een eindje op weg te helpen.

Amanda was in Frankrijk geboren, maar had ook veel tijd in de Verenigde Staten doorgebracht. Als product van beide culturen had ze het warme en vurige van de Fransen en het koelere, praktischere van de Amerikanen. Bovendien beschikte ze over een uitstekend zakelijk inzicht, wat haar zakenpartner Pascal Leblanc zeer kon waarderen. Ze vulden elkaar perfect aan. Pascal was in zijn werk behoudend en Amanda avontuurlijk, altijd bereid om met onbekende kunstenaars in zee te gaan. Toen ze in de twintig was, had ze de galerie geopend en een jaar na de opening was Pascal erbij gekomen. Ze hadden een hechte samenwerking en vriendschap, gebaseerd op wederzijds respect.

Pascal was vierenveertig, vijf jaar ouder dan Amanda. Ze waren geen van beiden getrouwd en hadden nooit romantische gevoelens voor elkaar gekregen. Wel gaven ze elkaar op dat vlak herhaaldelijk persoonlijk advies. Amanda was geneigd serieuze relaties aan te gaan. Wanneer een relatie om wat voor reden dan ook ten einde kwam, bleef ze vaak lange tijd alleen.

Pascals romances waren kort en heftig en hielden zelden langer dan een paar maanden stand. Er was altijd wel weer een nieuwe vrouw om smoorverliefd op te worden. Van trouwen moest hij niets weten. Voor hem stond het huwelijk gelijk aan een gevangenisstraf. Voor Amanda was het ook geen doel op zich, maar ze was er niet zo fel op tegen als Pascal. Nadat ze het ooit gelukkige huwelijk van haar ouders had zien verslechteren en uiteindelijk ontsporen, was ze voorzichtig geworden. Tot dusver was er ook niemand geweest met wie ze graag getrouwd had

willen zijn, en kinderen krijgen trok haar ook niet zo. Vooralsnog was ze dolgelukkig met haar vrienden, haar werk en haar hond.

Amanda was opgegroeid in Parijs. Na de scheiding van haar ouders, toen ze twaalf was, nam haar moeder haar mee terug naar New York. Het was lastig voor haar geweest om Frankrijk te verlaten en voortaan naar een Amerikaanse school te gaan. Haar vader was altijd haar held geweest. Na de scheiding bracht ze de vakanties en zomers bij hem door. Ze vond het heerlijk om in Frankrijk haar oude vrienden weer te zien.

Geen van haar ouders had ooit precies uitgelegd waarom ze waren gescheiden. Ze was zich al een jaar of twee bewust geweest van de onenigheid tussen hen en had enkele serieuze conflicten en heftige ruzies meegemaakt. Pas later kwam ze erachter dat het herhaaldelijke vreemdgaan van haar vader de reden voor de breuk was geweest. Hij hield van zijn vrouw, maar kon geen weerstand bieden tegen de prachtige vrouwen – voornamelijk modellen – die zijn pad kruisten.

Haar moeder was diepongelukkig geweest toen ze uit Parijs vertrokken. Armand bezocht Amanda geregeld wanneer hij voor zaken in New York was. Haar ouders waren gescheiden toen Amanda net in de puberteit kwam. In haar vroege tienerjaren ruzieden haar moeder en zij vaker dan ooit tevoren. Amanda lag voortdurend met Felicia overhoop. Ze gaf haar moeder de schuld van de scheiding, aangezien ze zich niet kon voorstellen dat haar vader de schuldige was. Bovendien kon ze niet begrijpen waarom haar moeder bij hem weg zou gaan.

Uit respect voor Armand vertelde Felicia nooit de reden, ook omdat ze vond dat Amanda er nog te jong voor was. Armand had zijn verantwoordelijkheid genomen en geprobeerd aan Amanda uit te leggen dat haar moeder het niet helemaal bij het verkeerde eind had, maar ze geloofde hem niet en bleef haar moeder de schuld geven. En toen sloeg het noodlot toe. Voornamelijk uit schuldgevoel had Armand zijn ex-vrouw goedverzorgd achtergelaten, waardoor Felicia een zeer comfortabel leven kon leiden. Amanda ging naar een van de beste privéscholen in New York en ze woonden in een fraai appartement. Toen Felicia met vrienden in een helikopter onderweg was naar een feest in de Hamptons, waren ze plotseling in een storm terechtgekomen. De helikopter stortte neer en alle inzittenden kwamen om het leven, onder wie Amanda's moeder. Amanda bleef dat weekend bij een vriendin logeren, en de moeder van de vriendin vertelde haar in tranen wat er was gebeurd.

Amanda was toen veertien. Het was twee jaar nadat ze met haar moeder uit Parijs was vertrokken. Haar vader kwam meteen over om haar drie dagen later na de begrafenis in New York naar huis te begeleiden. Hij was bijna net zo kapot van de dood van zijn ex-vrouw als zijn dochter. Amanda voelde zich ontzettend schuldig om de vele ruzies die ze met haar moeder had gehad, en Armand werd door schuld overmand vanwege zijn vele affaires. Die hadden voor een verwijdering tussen hen gezorgd en haar met een gebroken hart achtergelaten. Armand ging met Amanda terug naar Parijs en overlaadde haar met liefde. Er was altijd een vrouw in zijn leven en aan zijn

zijde, zelden dezelfde voor lange tijd, maar hij verzekerde zijn dochter dat zij de liefde van zijn leven was.

Amanda ging terug naar haar oude school in Parijs en woonde bij haar vader. Ze miste haar moeder ontzettend, maar Armand en zij hadden een goed leven en ze kwam nooit aandacht tekort. Ze voelde zich meer Frans dan ooit. Tot dan toe had ze zich altijd een beetje Amerikaans in Frankrijk en een beetje Frans in New York gevoeld. Vier jaar na haar moeders dood besloot Amanda, misschien om haar band met haar moeder te behouden, in New York te gaan studeren. Ze koos voor een studie kunstgeschiedenis aan de universiteit van New York. Na haar afstuderen keerde ze terug naar Frankrijk. Hoewel ze van haar studententijd had genoten, besefte ze ook dat ze cultureel gezien toch meer Frans dan Amerikaans was. Haar tijd in New York herinnerde haar aan haar leven met haar moeder, maar ze was Frans opgevoed en Parijs was haar thuis.

Maar opnieuw sloeg het noodlot toe. Terwijl ze bij een uitstekende kunstgalerie in Parijs werkte en met volle teugen van haar leven daar genoot, werd haar vader zes maanden na haar terugkeer ernstig ziek. Er werd alvleesklierkanker bij hem vastgesteld en vijf maanden later was hij dood. Hij was nog maar tweeënzestig. Op haar tweeëntwintigste bleef Amanda alleen achter, zonder ouders, grootouders, broers en zussen, neven en nichten, tantes en ooms. Haar vader had haar een aanzienlijke som geld nagelaten en zijn zaken in goede orde achtergelaten. Dankzij zijn nalatenschap kon Amanda doen wat ze wilde en een eigen onderneming beginnen.

Haar baan bij de kunstgalerie had ze nog tot drie jaar na haar vaders overlijden aangehouden en ze had het mooie appartement gekocht waarin ze nog steeds woonde. Op haar vijfentwintigste was ze haar eigen galerie begonnen en een jaar later was Pascal erbij gekomen. Ze was tot de slotsom gekomen dat ze een partner nodig had om haar bij het runnen van de galerie te helpen, en hij was de perfecte kandidaat: getalenteerd, gewetensvol en betrouwbaar. Hij had meer ervaring in de kunstwereld dan zij en ze konden het goed met elkaar vinden. Nu, op haar negenendertigste, was Amanda een zeer verantwoordelijke vrouw met een nuchtere kijk op dingen. Ze miste het hebben van een vader en een moeder, van familie in het algemeen, maar was eraan gewend geraakt. Pascal had haar diverse malen uitgenodigd de vakanties met hem en zijn ouders door te brengen. De afgelopen jaren was ze in de kerstvakantie met haar vrienden gaan skiën. Ze had zo min mogelijk aandacht aan de feestdagen besteed. Zo had ze minder het gevoel wees te zijn.

Er was absoluut niets zieligs aan haar. Ze was een prachtige, succesvolle vrouw met een carrière en een bedrijf dat haar lust en haar leven was. Ze had een druk sociaal leven, een fijn appartement en een toypoedel die Lulu heette en die, naar eigen zeggen, haar zielsverwant was. Ze nam Lulu overal mee naartoe. Het was een kleine witte pluizenbol die fel tekeerging als ze haar baasje verdedigde, en erg bezitterig was.

Amanda had eigenlijk nooit over kinderen of een echtgenoot nagedacht. Als het voorbestemd was, zouden ze zich vanzelf wel aandienen. In de tussentijd genoot ze met

volle teugen van haar leven, zonder het gevoel te hebben dat er iets ontbrak. Dat ze veertig werd, was wel een dingetje. Het voelde als een belangrijke mijlpaal voor haar en ze kon er niet bij hoe snel het was gegaan. Het leek nog maar zo kortgeleden dat ze in New York afstudeerde en een paar maanden later wees werd. Het was een zware tijd voor haar geweest, maar nu had ze haar leven prima op orde. Als twintiger had ze een aantal voorspelbare relaties gehad. Ze had een zwak gehad voor sexy *bad boys*, waardoor ze voorgoed genezen was van dat soort mannen. Tegen de tijd dat ze dertig was, hadden ze geen enkele aantrekkingskracht meer op haar. Bij Pascal waren er altijd alarmbellen afgegaan wanneer hij een bijzonder ongeschikt exemplaar spotte, en daarvan waren er diverse geweest. Gelukkig had Amanda zich steeds op gracieuze wijze van hen los kunnen maken, verstandig als ze in wezen was.

Haar erfenis had een aantal mannen aangetrokken die alleen op haar geld uit waren, hoe discreet ze ook was. De meesten had ze vlot doorzien. Ze was er één of twee keer in getrapt, maar niet voor lang. Op haar drieëndertigste had ze een pijnlijke affaire met een getrouwde man gehad. Het was de eerste en enige keer dat haar dat was overkomen. De man in kwestie had steeds volgehouden dat zijn vrouw en hij 'bijna' gescheiden waren en 'een regeling' met elkaar hadden. Omwille van de kinderen en om financiële redenen woonden ze nog wel samen in hetzelfde appartement. Hij had geen zin om bij een scheiding de helft van alles te verliezen. De affaire had drie jaar geduurd. Amanda's gehuwde minnaar was nooit bij

zijn vrouw weggegaan en hun zogenaamde 'regeling' was klaarblijkelijk eenzijdig geweest. Zijn vrouw had een privédetective ingehuurd, die foto's van Amanda met haar getrouwde lover had gemaakt. Ze had gedreigd hem alles af te nemen, en uiteindelijk had Amanda hem verlaten, een gebroken hart rijker en een illusie armer.

Dat was nu drie jaar geleden, en sindsdien had ze geen serieuze relaties meer gehad en ook niet echt gewild. Hoewel ze nog wel met diverse mannen had gedatet, was ze nooit meer verliefd geworden. Verbitterd was ze zeker niet geworden, wel voorzichtig. Ze durfde nauwelijks meer op haar eigen beoordelingsvermogen te vertrouwen. Wat wel bleef was het verlangen naar een geordend leven, met een man op wie ze kon rekenen. Momenteel waren er echter geen kandidaten die haar dat konden bieden, en dat was prima.

Pascal daarentegen was in die drie jaar tijd wel acht of tien keer verliefd geweest, steevast op vrouwen die niet genoeg van hem hielden, stalkergedrag vertoonden of hem bedrogen. Amanda kende alle standaardscenario's uit het hoofd. Maar hij was een geweldige, betrouwbare partner en een goede vriend. Dat hij in zijn privéleven zo'n behoefte aan chaos leek te hebben, vergaf ze hem, zolang het hun werk maar niet negatief beïnvloedde.

Amanda wist niet eens wat voor man ze nu zou willen, maar zeker geen getrouwde. Hoewel ze droomde van een gelijkwaardige relatie, was het er tot dusver niet van gekomen. Er was altijd wel een vorm van ongelijkheid die haar ervan weerhield zich permanent te binden. Ze had het zo prima voor elkaar en wilde dat niet door een man

laten verpesten, hoe aantrekkelijk hij ook was. Pascal vond dat verdrietig voor haar, maar had bewondering voor het feit dat ze haar leven zo goed op orde had. Haar vader had haar goed voorbereid. Hij had haar de middelen nagelaten om voor altijd financieel onafhankelijk te zijn, mits ze er verstandig mee omging en slim investeerde.

Pascals ouders hadden het goed, maar rijk waren ze niet. Het waren typische nakomelingen van mensen uit een respectabel geslacht met een geslonken familiefortuin. Pascal werkte dan ook hard om te compenseren dat hij mogelijk niets zou erven. Maar hij kende niemand die harder werkte dan Amanda. Hij had er veel respect voor, aangezien ze dat niet hoefde. Ze zat op rozen, vooral nu ze een succesvolle galerie bezat. Haar business was explosief gegroeid en ze hadden belangrijke klanten. Pascals relevantste bijdragen waren zijn opleiding en talent, een beetje spaargeld en een aantal degelijke banen in galerieën en musea geweest. Amanda had, behalve haar erfenis, alleen dromen en talent ingebracht. Inmiddels had ze veertien jaar ervaring en het zelfvertrouwen dat daarmee gepaard ging.

Zoals elke dag zat ze op het terras van haar appartement haar ochtendkoffie te drinken en van het uitzicht te genieten. Lulu zat keurig aan haar voeten, in afwachting van de stukjes geroosterd brood die Amanda haar elke dag voerde.

Het was vroeg in het voorjaar, en het begon al warm te worden. Amanda hield van Parijs in alle jaargetijden, zelfs wanneer het donker en grijs was. Het vroege voor-

jaarsweer voelde daardoor nóg aangenamer. Ze kon zich niet voorstellen dat ze ergens anders zou wonen. De zes jaren in de Verenigde Staten, tussen haar twaalfde en haar veertiende en daarna voor haar studie, leken nu een verre droom, een ander leven. Van tijd tot tijd ging ze op zakenreis naar New York, wat haar aan haar moeder deed denken en haar een nostalgisch gevoel gaf, maar het voelde nooit als thuis. Parijs was onderdeel van haar ziel, New York van haar verleden.

Op de universiteit had ze vrienden gemaakt, maar ze was het contact met de meeste van hen verloren toen ze naar Frankrijk terugverhuisde. Slechts enkelen zochten haar nog op wanneer ze in Parijs waren, en dan lunchte ze met hen. Al haar studievrienden waren nu getrouwd en hadden kinderen die op het punt stonden het nest te verlaten. Amanda kon zich niet voorstellen hoe dat moest zijn.

Veel van haar Franse vrienden waren ook gehuwd, maar de meeste van hen trouwden later of hadden ongehuwd kinderen. Dat laatste gold vooral voor haar kunstenaars, die geen waarde hechtten aan – in hun ogen – ouderwetse tradities. Amanda zag het huwelijk ook niet als iets 'noodzakelijks', maar vond het voor kinderen geruststellender als hun ouders getrouwd waren. Wanneer ze iets in die trant zei, beschuldigde Pascal haar ervan Amerikaans te zijn, want hij vond Amerikanen puriteinser dan Fransen. Helemaal ongelijk had hij niet.

Het irriteerde Amanda mateloos dat mannen haar Amerikaans noemden als ze iets zei waar ze het niet mee eens waren. Ze geloofde in bepaalde normen en waarden,

waarvan sommige ouderwets waren, zoals trouw zijn aan je echtgenoot, wat in Frankrijk niet altijd vanzelfsprekend was. Ze had gezien hoe de ontrouw van haar vader het huwelijk van haar ouders kapot had gemaakt en haar moeder met een gebroken hart had achtergelaten. Met haar getrouwde lover had ze het zelf meegemaakt.

Hoewel scheiden in Frankrijk al jaren bij wet geregeld was, stonden de meeste mannen huiverig tegenover een echtscheiding en de financiële gevolgen. Ze bleven liever bij hun echtgenotes, ook al was de liefde voorbij.

In Frankrijk was het nog steeds heel gangbaar om een minnares te hebben. Amanda moest er niets van weten, hoewel ze wist dat veel van haar vrienden ook vreemdgingen. Ze had er menig discussie over gevoerd met de getrouwde mannen die haar mee op date vroegen. Allemaal beweerden ze een 'regeling' met hun vrouw te hebben, wat zelden zo keurig en eenvoudig was als ze beweerden. Ook op dat vlak beschuldigde Pascal haar ervan Amerikaans te zijn.

'Niets Amerikaans,' voerde ze altijd aan. 'Het gaat om fatsoen en eerlijkheid. Als je met een getrouwde man datet, is er altijd iemand die gekwetst wordt.'

'Liefde is gevaarlijk, dat is juist het leuke ervan,' zei Pascal, en ze wist dat hij affaires met verschillende gehuwde vrouwen had gehad. Maar hij was niet verliefd op hen geweest, dus werd hij ook niet gekwetst. 'Bovendien mis je kansen. Op onze leeftijd is iedereen getrouwd. Misschien ontmoet je iemand op wie je echt gek bent. Scheiden kan hij altijd nog.'

'En dan ben ik de bitch die zijn huwelijk kapot heeft

gemaakt, waardoor de kinderen een hekel aan me hebben. De meeste mannen blijven toch bij hun vrouw. Gecompliceerde toestanden kunnen me gestolen worden.'

'Dat bedoel ik,' had hij vaak zelfvoldaan gezegd. 'Je bent Amerikaans. Amerikanen scheiden en worden dan toch meestal weer verliefd op iemand anders.'

'Prima. Dan ben ik Amerikaans,' zei Amanda geïrriteerd. 'Maar dat klinkt voor mij veel logischer.'

'Waarom scheiden als er toch niemand anders is? Waarom voor niets alles overhoophalen? En al dat geld aan een scheiding uitgeven?'

'Omdat het wel zo netjes is. Mijn moeder heeft mijn vader zijn vreemdgaan nooit vergeven, en hij was helemaal niet op zoek naar een andere vrouw. Voor hem was het gewoon een verzetje. Dat heeft hij me zelf verteld toen ik nog studeerde. Ze heeft het hem nooit vergeven en hij heeft er altijd spijt van gehad. Hij zei dat hij nooit meer een vrouw was tegengekomen die zo geweldig was als zij. En dat was ze ook. Voor zover ik weet is ze hem nooit ontrouw geweest.'

'Volgens mij zijn mijn ouders ook nooit vreemdgegaan,' gaf Pascal aan haar toe. 'Maar zij leidden een heel kleurloos leven.' Zijn vader was gepensioneerd bankier en zijn moeder had nooit gewerkt. Ze woonden nu in Normandië, in een gezellig, knus huis, een achttiendeeeuwse cottage. 'Ik kan me niet voorstellen dat ik iemand trouw kan zijn,' had Pascal jarenlang tegen haar gezegd. 'Dat zou ik gruwelijk saai vinden.'

'Ik zou ook nooit met jou trouwen,' zei Amanda stellig, lachend. Dat hadden ze geen van beiden ooit als optie

gezien. Ze dachten heel verschillend over de liefde en het huwelijk.

'Ik snap jou niet. Je bent de onafhankelijkste vrouw die ik ken, maar wat relaties betreft ben je ontzettend ouderwets.'

'Dat is vast ook de reden waarom ik al drie jaar geen serieuze date meer heb gehad. Ik ga alleen uit met mannen die single zijn en op mijn leeftijd zijn dat alleen nog mafkezen, die niemand anders wil.' Maar ze was er niet ongelukkig onder, en dat wist hij ook. Ze kwam heel tevreden over, terwijl hij zich altijd afvroeg of hij een nog leukere vrouw kon krijgen. Zo was hij zijn hele datingleven geweest. Hij hield van zijn ouders, maar wilde niet eindigen zoals zij, met een eentonig, voorspelbaar leven. Als hij een weekend bij hen logeerde, voelde hij zich altijd zenuwachtig, alsof hun levensstijl besmettelijk was of voorbestemd. Het idee om voor altijd met dezelfde persoon te zijn vond hij vreselijk. Amanda stond er ook enigszins huiverig tegenover. Het was haar ergste nachtmerrie om wéér met een getrouwde man te eindigen. Ze zou er wel voor zorgen dat ze niet opnieuw in die val trapte.

Amanda verliet het terras, zette haar kop-en-schotel in de gootsteen en maakte zich klaar om naar haar werk te gaan. Lulu volgde haar naar de badkamer en wachtte geduldig terwijl ze douchte en zich aankleedde.

Ze droeg een zwarte jeans naar haar werk, een ruime zachte roze sweater, een zwarte wollen jas en zwarte cowboylaarzen die ze als student had aangeschaft en nog steeds graag droeg. Met Lulu in haar Birkin-tas liep

ze naar haar werk. Eenmaal in haar kantoor checkte ze haar mail, terwijl de kleine witte poedel in haar roze mand naast Amanda's bureau stapte, zich opkrulde en ging slapen. Nadat Amanda haar jas had opgehangen, las ze verder. Haar kantoor was groot, licht en vrolijk ingericht, met een aantal van haar favoriete schilderijen aan de muur, waaronder een grote van Damien Hirst tegenover haar bureau en een ezel om klanten kunstwerken te kunnen laten zien in haar privékantoor.

Haar assistente Margo bracht haar een kop koffie en zette hem naast haar neer, waarop Amanda glimlachte, wuifde en doorging met lezen. Met gefronst voorhoofd las ze haar laatste mail, net toen Pascal haar kantoor binnenliep. De twee konden broer en zus zijn. Pascal was weliswaar lang, maar net zo blond als zij, met donkerblauwe ogen. Hij nam plaats in de stoel tegenover haar bureau en zakte onderuit. Zijn haar zat warrig, wat hem een jongensachtig uiterlijk gaf en waardoor hij er wel tien jaar jonger uitzag. Hij was gekleed in een jeans met daarboven een goed gesneden tweedjasje, een lichtblauw Hermès-overhemd en bruine schoenen van suède. Zijn sexy, nonchalante voorkomen deed vrouwen van alle leeftijden in katzwijm vallen, wat Amanda amusant vond en waarmee ze hem vaak plaagde.

'Ik zie geen blij gezicht,' zei Pascal met een glimlach. 'Stuurt iemand een duur schilderij retour?'

'Nog erger.' Amanda keek naar hem op. In de jaren dat ze nu samenwerkten, was hij als familie voor haar geworden. Hij was de broer die ze nooit had gehad. 'De familie De Beaumont organiseert weer zo'n ad-hocdiner.'

Pascal reageerde met een frons. 'O, dat is slecht nieuws. Voor jou.' Vervolgens grijnsde hij. 'Als ik het me goed herinner, ben jij aan de beurt. Ik ben de laatste keer geweest. Eten dat niet te vreten is, oersaaie gasten en accordeonmuziek. Maak je borst maar nat.' De familie De Beaumont behoorde tot hun beste klanten en had een grote kunstverzameling die ze voortdurend uitbreidden. Ook gaven ze de saaiste diners in Parijs, in de meeste gevallen spontaan. Desondanks beschouwden ze die zelf als verplichte aangelegenheden en er werd dan ook verwacht dat iedereen kwam. De meeste genodigden accepteerden de uitnodiging omdat de familie rijk en belangrijk was. Het waren best aardige mensen, maar ze serveerden vreselijk eten, met als kers op de taart accordeonmuziek. Als Mr De Beaumont te veel had gedronken, wat meestal het geval was, voegde hij zich na het diner met een eigen accordeon bij de accordeonist.

'Ik kan niet. Het is vanavond al. Het zal me niet verbazen als ik op het allerlaatste moment ben toegevoegd omdat ze geen even aantallen hadden. Kennelijk heeft er iemand afgezegd. Ik ga al met Peggy en Brad Abloff uit eten.' Ze waren een jong Amerikaans stel, getalenteerde kunstenaars en leuk gezelschap. Het afgelopen jaar had de galerie met geweldige resultaten hun werk geëxposeerd. 'Ik wil hen niet teleurstellen door op het allerlaatste moment af te zeggen.'

'Je zult wel moeten,' zei Pascal zonder aarzeling. 'Een uitnodiging van de familie De Beaumont sla je niet af. Zelfs niet als je op het allerlaatst bent toegevoegd. Het is een belediging als je niet komt.'